

Forhold, der skulde begrunde Bevillingen, ikke stemmer med de virkelige Forhold og til dels er grebne ud af Luften. I Virkeligheden har altsaa Tillægsbevillingen kun været nødvendig for at dække Arendrups Bedragerier det paagældende Aar, idet disse andrager 23 234 Kr. 74 Øre. Det Svar, som Departementschefen har givet paa mit herhen hørende Spørgsmaal 5 (Forhøret pag. 51—52*) viser vel Departementschefens gode Tro og Arendrups Evne til at „bluffe“ ved tilsyneladende at være i Stand til at godtgøre Bevillingens Nødvendighed ved Fremlæggelse af de maanedlige Regnskabsopgørelser. Men dette Svar formaar ikke at dække over Faktum, nemlig at Arendrup kun har faaet Regnskabsopgørelsen til at støtte hans Paastande ved, at der paa denne eller dens Forgængere har været opført som Udgifter for Ministeriet store Beløb, der var kommen Arendrup selv tilgode, og som, hvis der af Departementschefen var bleven stillet Krav om en af Bilag ledsaget nærmere Redegørelse for, hvortil Pengene var brugt, øjeblikkelig vilde have afsløret sig som hidrørende fra Bedragerier. At forlange en saadan Omhu af en Departementschef, naar han i Sparetiden indgaar med Forslag om en saa forholdsvis betydelig Tillægsbevilling, synes mig at ligge indenfor Rimelighedens Grænser.

Det foranførte kan sammenfattes i følgende Besvarelser af det i Handelsministeriets og Justitsministeriets Skrivelser af 2. og 3. Oktober d. A. stillede *første Spørgsmaal*, idet jeg dog i Stedet for det i Skrivelserne indeholdte Udtryk „Forsømmelighed“ foreløbig vil bruge det neutrale Udtryk „Fejl“.

Fhv. Departementschef Busck-Nielsen maa anses for at have begaaet Fejl:

- 1) Ved at tillade Arendrup, da denne i 1921 udnævntes til fungerende Kontorchef, at beholde Stillingen som Sekretær i Overpatentkommissionerne og samtidig ved at henlægge Patentsagerne under det af Arendrup administrerede Kontor, idet Arendrup derved blev fri for at skulle aflægge Regnskab for sin Administration af de til nævnte Kommission indgaaede Indtægter og de til sammes Afholdelse medgaaede Udgifter, hvilket gav ham Adgang til uopdaget i en Aarrække at besvige Statskassen for betydelige Beløb (Forhold II.).
- 2) Ved, da nuværende Stiftamtmand Herschend i 1917 udnævntes til Kontorchef, og i endnu højere Grad, da Bankinspektør Tetens i 1921 udnævntes til Kontorchef samtidig med, at Arendrup udnævntes til fungerende Kontorchef, at undlade at præcisere, at Arendrup forsaavidt angaar hans Ydelse af Bidrag til de aarlige Budgetter og Regnskaber vedrørende Kontorholdet stod under Tilsyn af vedkommende Chef for Iste Kontor, og saaledes ikke har afværget den Misforstaaelse hos disse, at de intet Ansvar havde for Indholdet af disse Ydelser (Forhold III.). Det maa her bemærkes, at Departementschefen under de foreliggende Omstændigheder kunde have Grund til at antage, at det ved Udnævnelserne var de paagældende Kontorchefer bekendt, at det forudsattes, at den nævnte Tilsynspligt paahvilede dem.
- 3) Ved ikke at skaffe sig Klarhed over, hvorvidt Arendrup *dels* ved sin Administration af Overpatentkommissionernes Pengevæsen, *dels* i sin Egenskab af Ministeriets Kasserer og Regnskabsfører forsaavidt Kontorholdet angaar, var Genstand for nogen Revision, og i den urigtige Tro paa, at dette var Tilfældet, at have undladt at træffe andre Foranstaltninger, der kunde bevirke, at Arendrup paa de nævnte Omraader kom under Kontrol (Forholdene II. og III.).

*) Se Sp. 4941—44.